

РЕШЕНИЕ

№ 3631

гр. София, 20.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I отделение 11 състав, в публично заседание на 20.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Русинов, като разгледа дело номер **5069** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба В. 1736/23.01.2008г. по описа на Окръжен съд, П, уточнена с молба от 19.08.2009г. от П. Г. И. от с. Л. против А. М., с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, причинени от неправомерни действия на служителите при митница П по отнемане на движими вещи във връзка с незаконосъобразно Наказателно постановление № 1103 -2000/18.04.2001г. както следва: 1. в размер на 15 000 щатски долара за отнетото владение на 30560 кг дизелово гориво ведно със законната лихва върху тази сума от м.12.2000г. до изплащането ѝ; 2. в размер на 35 000 лева, представляващи платената от ищеца цена на отнетия с наказателното постановление влекач марка „Ивеко” на собственика му А Кикьов и невъзможността този влекач да бъде използван след връщането му от митницата през м. април 2005г., заедно със законната лихва върху тази сума от м.05.2001г. до окончателното ѝ плащане; 3. в размер на 41 000 лева, обезщетение за пропуснати ползи от невъзможността да ползва собствената си цистерна, неправомерно отнета в резултат на издаденото наказателно постановление и представляващи месечна наемна от 1000 лева на стационарна цистерна, с

идентични параметри, като тази, собственост на ищеца за времето от задържането ѝ до връщането ѝ на 04.04.2005г., заедно със законната лихва върху тази сума от 04.05.2005г. до окончателното ѝ плащане; 4. в размер на 4 000 лева, обезщетение за направените от ищеца разходи за съдебното обжалване на наказателното постановление на две съдебни инстанции.

В обстоятелствената част на исковата молба от страна на ищеца се твърди, че на 04.11.2000г. е осъществявал превоз на дизелово гориво от град Пловдив до град С., района на Зеленчукова борса Слатина в изпълнение на задължение към А. О.. При изпълнението на задълженията по договора за превоз, превозното средство и дизеловото гориво били фактически отнети от него от страна на органите при А. М. във връзка с административно нарушение, за което ищецът нямал вина. Издаденото в тази връзка наказателно постановление е окончателно отменено като незаконосъобразно. Твърди, че в процеса на обжалването му по съдебен ред е направил разноски. Посочва още, че при приключване на административнонаказателното производство е следвало да му бъдат върнати влекача, цистерната и отнетото гориво след 04.11.2003г., но това не е сторено.

В резултат на задържането на дизеловото гориво, ищецът не е изпълнил точно задължението си към А. О. по договора за превоз, което наложило въз основа на покана до него от декември 2000г. да заплати сумата от 15 000 щатски долара, представляващи равностойността на отнетото гориво; поради отнетото владение на влекача „Ивеко” С ДКН СМ 0947 АВ не е могъл да го върне на собственика му – А Кикьов и се наложило да заплати сумата от 35 000 лева през м. май 2001г. за него. Правото на собственост не могли да прехвърлят, тъй като документите на превозните средства, включително оригиналните талони били задържани в митницата. Принудителното задържане на влекача на неподходящо място и без необходимите грижи наложило веднага след връщането му на 04.4.2005г. той да бъде бракуван, като негоден да бъде използван. Това станало с документите на Кикьов.

В следствие на отнемането на цистерната, собственост на ищеца и съхраняването ѝ за периода от 04.11.2000 до 04.04.2005 на неподходящо място, тя е загубила качеството си бъде използвана по предназначение – изгнили или изгорени от слънцето гумени съединения и специфичните механизми за окачване, което наложило бракуването ѝ.

От съда се иска да постанови осъдително решение, с което да уважи предявените искове. Претендира се присъждане на деловодни разноски.

Ответникът – А. М., чрез процесуалния си представител оспорва предявените искове като неоснователни. В тази връзка посочва, че задържането и отнемането на вещите е извършено законосъобразно в административнонаказателното производство, а наказателното постановление е отменено, поради изтичането на абсолютна давност за ангажиране административнонаказателната отговорност на ищеца. Ответникът твърди, че институтът на „неоснователното увреждане” предполага репарирание на всички претърпени вреди, като същевременно не следва да служи като средство за неоснователно обогатяване за сметка на

ответника.

Предявява възражение за изтекла погасителна давност на всички предявени искове, считано от датата на издаване на наказателното постановление. Ответникът, чрез своя процесуален представител счита, че погасяването на исковите по давност е основание за недопустимост. Претендира се присъждане на деловодни разноски.

Участващият в делото прокурор от С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на предявения иск и като такъв да бъде оставен без уважение.

Административен съд, С. град, в настоящия си състав, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните в съдебното производство доказателства приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С определение № 49/17.07.2009г. на Върховен административен съд и Върховен касационен съд, постановено по адм.дело № 29/2009г. е разрешен спор за подсъдност между общия съд и АССГ, като е прието, че компетентен да се произнесе по исковата молба П. Г. И. В. № 1737/23.01.2008г. е Административен съд, С. град. С оглед на така постановеното определение, настоящият съд е родово и местно компетентен да се произнесе по спора за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, с които е сезиран. Исковите са предявени от процесуално легитимирана страна против А. М., изрично посочена като ответник в уточняващата молба от 19.03.2009г. /съдържаща се в кориците на по гр.д. 214/08 по описа на ОС - П/, която съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗМ е юридическото лице, в структурата, на което се намира административният орган, издал незаконосъобразното наказателно постановление и постановил отнемането на движимите вещи, предмет на митническо нарушение и средствата за неговото извършване, от чието задържане се претендира обезщетение.

С решение от 20.07.2004г., постановено по НАХД № 1802/2003г. Пловдивският районен съд е отменил наказателно постановление № 1103-2000/18.04.2001г. на началника на митница П, включително и в частта, в която от П. Г. И. са отнети стоката, предмет на митническо нарушение и превозните средства, послужили за извършването му. Съдебният акт е влязъл в сила на 24.01.2005г., когато е потвърден от касационната инстанция с решение от 24.01.2005г. на Пловдивски окръжен съд по КНАХД № 2087/2004г.

Исковите, въз основа на които е образувано настоящото съдебно производство са предявени след отмяната на наказателното постановление и постановеното с него отнемане на вещите в полза на държавата, поради което и на основание чл. 204, ал.1 от АПК са *процесуално допустими*.

Възражението на ответника за изтекла погасителна давност по отношение на претендираното обезщетение е неотнормосимо към допустимостта на предявените искове с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а е въпрос по съществото на спора относно основателността на претенциите за обезвреда. Поради това то

следва да бъде обсъдено като възражение за наличие на правопогасяващ юридически факт по отношение на претендираното от ищеца обезщетение, на основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

При разглеждането на спора по същество, съдът намира следното:

Не е спорно в процеса, че по отношение на П. Г. И. е издадено НП № 1103-2000/18.04.2001г. на началника на митница П, с което му е наложена глоба в размер на 1 000 лева на основание чл. 234а, ал.1 от ЗМ и е постановено отнемането на следните движими вещи – 30 560кг. дизелово гориво, като предмет на митническо нарушение, от които 11 480кг. в наличност, а за остатъкът от 19 080кг., който липсва е присъдено да заплати неговата равностойност, както и превозните средства, послужили за превоз на стоки, предмет на митническо нарушение: влекач марка „Ивеко”, с ДК № СМ 0947 АВ на стойност 41 292 лева и полуремарке – цистерна с ДК № СЕН 1090 на стойност 7 200 лева.

Наказателното постановление, както се посочи по-горе е отменено изцяло с влезли в сила на **24.01.2005г.** съдебни решения.

Видно от Протокол изх. № 2-П94-0008/04.04.2005г. подписан между представител на митница П, П. И. и представител на Филтранс , 1 брой влекач „Ивеко” мод 19036 с рег. № СМ 0947 АВ и полуремарке – цистерна с рег. № С 1090 ЕН – празна без дизел, заведени по АНП 1103/2000 и 1122/2000г. са върнати на ищеца.

В хода на съдебното производство по настоящото дело ищецът представя следните писмени доказателства:

Нареждане за експедиция на готова продукция № 52780/03.11.2000г. издадено от Нефтохим Б , Нефтопроводи П за експедиране на 30 560кг дизелово гориво на „Първи май” Пирот, за износ, талон 5887527, кола СМ 0947 АВ, ремарке С 1090 ЕН с получател П. Г. И.;

Договор за превоз от 10.08.2000г. сключен между „Л. транс” О. с. Л., представлявано от П. И. и А. О. град С. представлявано от Миодраг Предраг Рашич за превоз на петролни продукти с товарен автомобил марка Мерцедес с ДК № С 7813 АА със срок на действие от 01.08.2000г. до 31.12.2000г.

Разписка от 05.05.2001г., подписана от А А Кикьов живущ в с. Л. и удостоверяваща получаването на сумата от 35 000 лева като цена на влекач СМ 0947 АВ заплатена от ищеца;

Писмо от 06.11.2000г. от управителя на А. О. до П. И., с което последния се уведомява, че не е доставил по договор за превоз 30 хиляди литра дизелово гориво на фирма А. О. до зеленчукова борса Ж. Слатина по курса от 03.11.2000г., поради което следва незабавно да го достави и предаде или да заплати равностойността му.

С разписка от 29.11.2000г., подписана от Миодраг Предраг Рашич като управител на А. О. се удостоверява получаването на сумата от 15 000 щатски долара, която представлява равностойността на 30 000 литра дизелово автомобилно гориво, което П. И. не е доставил в зеленчукова борса Слатина.

Представя се и стокова разписка /без дата на издаване/ подписана от Ат Д. и с поставен печат на С. С Д..

От приложеното по делото Удостоверение изх. № 686/04.06.2010г. на община С, е видно, че А А Кикъов е декларирал по ЗМДТ недвижими имоти за облагане с местен данък;

По силата на договор за наем от 09.10.2000г. сключен в град С., между П. Г. И. и А Г С в качеството му на А С, на последния е предоставена автоцистерна с ДК№ СЕН 10-90 с обем 48 000 л за срок от една година, считано от датата на подписването му. Уговореният наем е 1 000 лева на месец.

Свидетелство за регистрация на МПС серия Р, № 887527, от което е видно, че влекач марка „Ивеко”, модел 19036, с рег. № СМ 0947 АВ и номер на рама идентичен с този, посочен в НП е регистриран на името на следните собственици: 1. Кики – А Кикъов град С и 2. А А Кикъов.

От приложената на гърба на свидетелството разписка, подписана от П. И. се установява, че е получил от управителя на Л. Транс, Т Бешпаров сумата от 7 000 лева, представляваща цената на автомобил – влекач Ивеко с рег. № СМ 0947 АВ, по документи собственост на А Кикъов. В същата разписка се съдържа декларация на ищеца, че е заплатил цената на автомобила на А Кикъов.

Свидетелство за регистрация серия С, № 123352, от което е видно, че полуремарке, превоз на течни горива, с рег. № С 1090 ЕН и рама съответстваща на тази описана в НП е регистрирано на П. Г. И. като собственик.

С покупко-изплащателна сметка № 033356/20.11.2006г. на РЕАЛМЕТ О., подписана от ищеца се установява предаването на 3 450 кг алумин на стойност 7 245 лева, която е получена от него.

Наред с горното ищецът представя и доказателства за съдебна регистрация на „А С - С” и декларация от А Г С от град С.. С последната се потвърждава сключването на договор за наем на алуминиева цистерна с рег. № СЕН 10-90 с вместимост 48 000л и размерът на договорения наем.

От страна на ответника в процеса се представят следните писмени доказателства:

Договор за влог от 10.11.2000г., между Регионална митническа дирекция Пловдив и „Филтранс” град С., по силата на който дружеството като влогоприемател се задължава да съхранява на отговорно пазене, предадени му влогодателя движими вещи.

Митническа декларация № 3000/1-12624/03.11.2000г. с износител Лукойл Нефтохим Б и получател Първи май, гр. Пирот, Ю за износ на дизелово гориво 30 560кг. с посочени в нея превозните средства при тръгване и преминаване на границата – цистерна СМ 0947 АВ/ С 1090 ЕН, в едно с инвойс 2657/03.11.2000г. в едно с пълномощни за митническо представителство, от които се установява представителната власт на декларатора, посочен в кл. 54 от митническата декларация.

Митническа декларация № 3000/1-11994/24.10.2000г. с износител Лукойл Нефтохим Б и получател Първи май, гр. Пирот, Ю за износ на дизелово гориво

29 180 кг. с посочени в нея превозните средства при тръгване и преминаване на границата – цистерна С 7813 АА/ С 1090 ЕН, в едно с инвойс 2433/24.10.2000г. Тази митническа декларация е неотнормима към предмета на настоящото дело, тъй като касае износ на дизелово гориво, осъществен с друго превозно средство, а не с отнетия влекач марка „Ивеко”.

В последствие митническите декларации за износ са анулирани, съгласно отбелязването върху тях.

Прилага се и писмо изх. № ТП – МС 36/20.11.2000г. на началник отдел „Тарифна политика” за определяне на митнически стойности на изброени превозни средства, сред които и тези, посочени в процесното наказателно постановление /т.11 и т.12/;

С приемо – предавателен протокол изх. № 1800/04.11.2000г., процесните превозни средства са предадени от митница Горубляне на митница П, в едно с документите им за регистрация.

Становище на националната транспортна камара изготвено от секретаря й И. Б по заключението на в.л. М. във връзка с писмо № 4400-1224/03.01.2011г.

Писмо изх. № 6955/11.04.2001г. на директора на НСП – МВР, от което се установяват преминаванията на границата на товарен автомобил Ивеко ДК № СМ 0947 АВ/ С 1090 ЕН за периода от 01.08.2000г. до 01.11.2000г. включително. Договор за наем на влекач „Ивеко”, сключен от „Кики – А Кикъов” с Валда ЕООД за срок от една година със заверка на подписите от 08.09.1999г. на кмета на с. Л.. Списък към лиценз № 3812/12.08.1999г. издаден на „Валда” ЕООД с валидност до 12.08.2001г., в който е включен и процесния влекач марка Ивеко, СМ 0947 АВ.

Протокол № 99112011-03/10.09.1999г. валиден до 09.09.2000г. за превози на територията на РБ удостоверяващ съответствие на същия влекач с изискванията на Европейската спогодба за международен транспорт на опасни товари по пътищата – ADR.

Автомобилна застраховка на влекач Ивеко с рег. № СМ 0947 АВ BG00134194, на името на застрахован „KIKI-ASEN KIKYOV”- F-MA, „VALDA” – SOFIA за периода от 04.02.2000 – 03.02.2001г.

Според приетото по делото заключение на в. л. С. Г. М. от 11.05.2010г. е определена средна наемна цена на цистерна – полуремарке за периода от 04.11.2000г. до 04.04.2005г. в общ размер на 242 880 лева, при месечна такава от 1 80 евро. Заключение е дадено въз основа на публикуваните в интернет оферти за наем на подобна цистерна от фирма SCHWARZMULLER. То е оспорено от страна на ответника. В тази връзка е изслушано заключението на в.л. К. Б. Г., който определя средна месечна наемна цена на цистерната по метода на доходност и метода на разходите в размер на 775 лева месечно или приблизително 400 евро на месец. За процесния период от 04.11.2000г. до 04.04.2005г. 53 месеца – 41 000 лева или 21 000 евро.

От разпита на св. А. Г. Д. се установява, че е работил като и като управител на фирма С. и се е занимавал с търговия на едро и дребно и складова обработка на

петролни продукти. Едноличният търговец е изкупен от С. О.. Тогава дейността се извършвала в петролната база на зеленчуковата борса в Слатина на ул. проф. Цв. Л № 13. Понастоящем дейността се извършва в собствена база в град Нови И, в Курило. През 2000г. имал договор с фирма А. за отработване на около 300 000 – 350 000 литра дизелово гориво, което да докарат с големи камиони и да бъде натоварено в по-малки. Според свидетеля П. И. е един шофьор, който живее в Л.. Докарвал е няколко пъти гориво във връзка с този договор.

По отношение на предявената справка – рекапитулация заявява, че не е неговия почерк. Възможно е някой от неговите служители да я е изготвил. Гореще долуча това е количеството договорено гориво. На свидетеля е известно, че на последния курс, за който не бил уведомен, П. И. е дошъл на борсата и е бил задържан от полиция и митничари. Не е плащал на ищеца гориво. Освен на А. на друг не е плащал гориво. Свидетелят описва начина на заприходяване на горивото чрез стокови разписки.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага установяване кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган, вреда от този административен акт, действие или бездействие и причинна връзка между тях. В случая от П. Г. И. против А. М. са предявени четири обективно кумулативно съединени иска с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. Установяването на посочените предпоставки при условията на пълно и главно доказване по всеки от искове е в тежест на ищеца.

В конкретния случай се претендира репарирание на имуществени вреди в резултат на незаконосъобразно наказателно постановление на началника на митница П.

Наказателното постановление не представлява административен акт, издаден в резултат на административна дейност, поради което и претърпените от неговата незаконосъобразност вреди не представляват основание за ангажиране на имуществената отговорност на държавата по реда на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ. Това се отнася и до постановеното от административнонаказващия орган отнемане на стоки и превозни средства в полза на държавата на основание чл. 233, ал.4 и ал. 5 от ЗМ във връзка с чл. 234а от ЗМ, като част от административно – наказателния процес и израз на правомощието на административнонаказващия орган да осъществява държавната репресия. В този смисъл е и решение № 3863/17.03.2011г. на Върховен административен съд по адм. дело № 11242/2010г. касаещо аналогичен случай.

Само на това основание всички предявени от П. И. обективно съединени искове за заплащане на обезщетение за имуществени вреди от отнемане на посочените в исквата молба движими вещи в полза на държавата с отмененото наказателно постановление се явяват неоснователни и подлежат на отхвърляне изцяло.

От друга страна не се установява по безспорен начин в процеса, че настъпването

на описаните в исковата молба имуществени вреди е в причинно – следствена връзка от отнемането на превозваната стока и превозните средства от митническите органи при митница П. Аргументите в тази връзка са следните:

По отношение на иска по т.1 от исковата молба – ищецът твърди, че настъпилата за него имотна вреда в размер на 15 000 щатски долара е резултат от заплащането на тази сума на А. О. за неизпълнение на задължение по договор за превоз, възложен му от това дружество за недоставено дизелово гориво от 30 000кг при курс от 03.11.2000г. Това негово твърдение се опровергава от наличните по делото доказателства.

Преди всичко по делото няма никакви данни и доказателства, че А. О. е получателят на 30 560кг дизелово гориво при превоза, извършен на 03.11.2000г., по повод на който е издадено наказателното постановление № 1103-2000/18.04.2001г. на началника на митница П. От представеното както от ищеца, така и от ответника Нарезждане за експедиция на готова продукция № 52780/03.11.2000г. издадено от Нефтохим Б се установява, че получател на същото количество гориво е трето лице – Първи май, гр. Пирот, Ю. От същия документ е видно, че това количество гориво е натоварено на 03.11.2000г. на превозните средства – влекач и полуремарке с регистрационни номера, съвпадащи с тези на влекача и полуремаркетото, управлявано от И. и описани в наказателното постановление. Свидетелските показания на св. Ат. Д. не обосновават извод за противното. Свидетелят посочва, че ищецът като шофьор на камион е докарвал няколко пъти гориво за А. О., в складовете му в Ж. Слатина, зеленчукова борса, но не сочи конкретни факти и обстоятелства, че става дума за горивото, натоварено в Пловдив на 03.11.2000г., част, от което впоследствие е отнето с наказателното постановление.

От друга страна от приложения от ищеца договор за превоз от 10.08.2000г. се установява, че превозвач и следователно задължен да достави превозваната стока на А. О. е търговското дружество „Л. транс” О. с. Л., а не физическото лице П. Г. И.. Следователно между ищеца и А. О. не са съществували търговски правоотношения, произтичащи от така сключения договор за превоз. Още повече, че съгласно чл. 1 от договора е уговорено превозът да бъде осъществяван с друг товарен автомобил – марка „Мерцедес” с ДК № С 7813 АА, а не с процесните превозни средства – влекач марка „Ивеко” с ДК № СМ 0947 АВ и полуремарке С 1090 ЕН.

Анализът на така установените факти сочи, че между отнемането на дизеловото гориво от държането на шофьора – ищец в настоящото производство в резултат на издаденото наказателно постановление и заплащането на сумата от 15 000 щатски долара на трето лице А. О. не е налице причинно – следствена връзка, която да е пряка последица от незаконосъобразни действия на митническите органи. Поради това и намалението на имуществото на ищеца с посочената сума не може да се квалифицира като вреда по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ, която да подлежи на обезвреда от страна на държавата, в лицето на А. М. и този иск следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

За пълнота на изложеното е необходимо да се посочи, че от фактическата власт на ищеца не са отнети 30 560кг дизелово гориво, тъй като такова количество не е било в наличност, според констатациите в наказателното постановление. Наличното гориво е 11 480кг. За разликата е присъдена нейната равностойност. Поради това доводите на ответника, че реалното количество стока, което е следвало да бъде върнато не е цялото превозвано количество са основателни. Но тези аргументи не оказват влияние на крайния извод за неоснователност на исковата претенция по т.1 от исковата молба, поради недоказването на пряко претърпени вреди от ищеца, причинени от административна дейност и наличието на причинно – следствена връзка с издаденото наказателно постановление.

По отношение на иска по т.2 от исковата молба:

От анализа на събраните по делото доказателства се установява, че ищецът не е собственик на задържания и отнет от органите при ответника влекач и следователно отнемането му не е довело до пряко намаление на неговото имущество със стойността на това превозно средство. Вредите от отнемането на влекач марка Ивеко с ДК № СМ 0947 АВ с отмененото наказателно постановление са настъпили за собственика му, а не за санкционирания водач на превозното средство.

Наред с горното не е налице и причинна връзка между плащането на цената за влекача от страна на ищеца и действията на митническите органи по задържане на превозното средство, използвано за превоз на стоки, предмет на митническо нарушение. Нормата на чл. 4 от ЗОДОВ регламентира, че обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Преки вреди според възприетото в съдебната практика разбиране, са само тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от съответната увреждащата административна дейност. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. Така платена сума от И. не попада в категорията на посочените преки и непосредствени вреди.

Освен това не се доказват от страна на ищеца, твърденията му в исковата молба, че е имал задължение да върне на собственика „Кики – А Кикъов” отнетия влекач Ивеко, неизпълнението, на което е наложило плащането на сумата от 35 000 лева като цена. Липсват каквито и да било доказателства по делото за наличие на облигационна връзка между П. И. като физическо лице и „Кики – А Кикъов”. Тези изводи се подкрепят и от представените от ответника писмени доказателства за съществуващо наемно правоотношение между този собственик и трето лице - Валда ЕООД по отношение на същото превозно средство и включването му в списъка на дружеството като лицензиран превозвач, както и валидно сключена застраховка на името на собственика и третото лице - наемател, към момента на задържането му в хода на

административнонаказателното производство и издаването на наказателното постановление. С оглед на изложеното следва да се приеме, че не е налице причинно – следствена връзка между отнемането на влекача и платената от физическото лице – шофьор цена в размер на 35 000 лева в полза на собственика му.

По изложените съображения, съдът намира, че по отношение на иска по т.2 от исковата молба не се установяват и трите предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, поради което следва да бъде отхвърлен изцяло.

По отношение на иска по т. 3 от исковата молба, съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установява безспорно, че именно ищецът е собственик на отнетото с наказателното постановление полуремарке с рег. № С 10-90 ЕН и като такъв е претърпял имотна вреда за времето от задържането и отнемането му на 04.11.2000г. до връщането му на 04.04.2005г., изразяваща се в пропуснатия доход от наем за този период. От изложеното в обстоятелствената част на исковата молба, съдът приема, че исковата претенция включва обезщетение в размер на средномесечния наем за процесния период, а не в размер на уговорения такъв съгласно представения по делото договор за наем с А С. По отношение размера на средномесечната наемна цена на превозното средство съдът кредитира заключението на в.л. К. Б. Г., като обективно изготвено и неоспорено от страните. Според този експерт средна месечна наемна цена на цистерната по метода на доходност и метода на разходите е в размер на 775 лева или приблизително 400 евро като за процесния период от 04.11.2000г. до 04.04.2005г. /53 месеца/ общата сума е 41 000 лева или 21 000 евро.

Пречката за уважаване на този иск е, че така установената имуществена вреда за ищеца не произтича от типична административна дейност, каквото е кумулативното изискване на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Поради това и тази искова претенция подлежи на отхвърляне.

По т. 4 от исковата молба се претендират имуществени вреди от заплатени разходи за обжалване на наказателното постановление.

В тази връзка следва да се посочи, че в хода на съдебното производство по чл. 59 и сл. от ЗАНН, на основание чл. 84 от ЗАНН се прилагат процесуалните правила на НПК, като в Глава Петнадесета, Раздел III от същия, няма норма, която да предвижда присъждане на направените от жалбоподателя разноски в административнонаказателното производство. Деловодни разноски не се присъждат от страна на районния съд в производството по ЗАНН. По силата на ТР № 2/3.06.2009 г. на ОС на ВАС, постановено по т. д. № 7/2008 г. разноски не се присъждат и по АПК в хода на касационното производство. След като разноски не се дължат във висящо съдебно производство, не е налице основание за присъждането им в друго исково производство. Освен това разходите за защита в производството по ЗАНН не са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт. Наред с това в конкретния случай, по делото не са представени и доказателства за действително направени от ищеца разноски, с

което не се доказва и претърпяна от него имуществена вреда. По изложените съображения и този иск подлежи на отхвърляне изцяло.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че възражението на ответника за погасяване по давност на исковите претенции, считано от датата на увреждането – 04.11.2000г. е неоснователно.

Съгласно т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004г., ОСГК, обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда. Това е и началният момент, от който започва да тече погасителната давност. В конкретния случай вземането е станало изискуемо на датата 24.01.2005г., когато са влезли в сила съдебните решения на двете инстанции за отмяна на наказателното постановление по реда на ЗАНН. Исковата молба е подадена на 28.01.2008г. в рамките на 5-годишния давностен срок, считано от тази дата. Неоснователността на това възражение не се отразява на крайните изводи за липсата на материалните предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, поради което исковите за обезщетение, предявени от П. И. против А. М. следва да бъдат отхвърлени изцяло.

За прецизност следва да се посочи още, че всички доводи на страните в процеса, релевиращи в множеството им писмени становища по делото относно липсата или наличието на вина у ищеца за извършване на административно нарушение по чл. 234а от ЗМ и законосъобразността или незаконосъобразността на предприетите от митническите органи действия по задържане и отнемане на стоката, обект на митническо нарушение и превозните средства, с които то е извършено са извън предмета на делото в исковото производство по предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Разрешаването на тези въпроси е преклудирано с влизане в сила на съдебните актове в производството по ЗАНН и те не подлежат на преразглеждане в исковото производство.

Неоснователността на главните искове обуславя неоснователност и на всички акцесорни искове с правно основание чл. 86 от ЗЗД за заплащане законни лихви върху претендираните суми за обезщетение.

При този изход на спора и предвид направените и от двете страни в процеса искания за присъждане на деловодни разноски, такива се дължат на ответника. Ищецът следва да бъде осъден да му заплати сумата от 450 лева, от които 300 лева платен от ответника депозит за вещо лице и 150 лева юрисконсултско възнаграждение, определено по правилото на чл.8, във връзка с чл. 7, ал.1, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По делото ищецът е внесъл държавна такса само в размер на 10 лева, докато за заведените от него общо четири обективно кумулативно съединени искове се дължи такса в общ размер от 40 лева, на основание чл. 55, ал.3 от ГПК /отм./ във връзка с § 2 ПЗР на ГПК и чл. 144 от АПК – по 10 лева за всеки от заведените исковите. Поради това ищецът следва да бъде осъден да заплати в полза на АССГ сумата от 30 лева държавна такса за предявените от него искове и образуване на съдебното производство.

Така мотивиран и на основание чл. 203 от АПК, Административен съд, С. град, І АО, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от П. Г. И. от с. Л., против А. М. обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за причинените му имуществени вреди, произтичащи от незаконосъобразно Наказателно постановление № 1103-2000/18.04.2001г., издадено от началника на митница П както следва: 1. в размер на 15 000 щатски долара за отнетото владение на 30560кг дизелово гориво ведно със законната лихва върху тази сума от м.12.2000г. до изплащането ѝ; 2. в размер на 35 000 лева, представляващи платената от ищеца цена на отнетия с наказателното постановление влекач марка „Ивеко” на собственика му А Кикъов и невъзможността този влекач да бъде използван след връщането му от митницата през м. април 2005г., заедно със законната лихва върху тази сума от м.05.2001г. до окончателното ѝ плащане; 3. в размер на 41 000 лева, обезщетение за пропуснати ползи от невъзможността да ползва собствената си цистерна, неправомерно отнета в резултат на издаденото наказателно постановление и представляващи месечна наемна цена от 1000 лева на стационарна цистерна, с идентични параметри, като тази, собственост на ищеца за времето от задържането ѝ на 04.11.2000г. до връщането ѝ на 04.04.2005г., заедно със законната лихва върху тази сума от 04.04.2005г. до окончателното ѝ плащане и 4. в размер на 4 000 лева, обезщетение за направените от ищеца разходи за съдебното обжалване на наказателното постановление на две съдебни инстанции.

ОСЪЖДА П. Г. И., ЕГН *, с адрес: с. Л., ул. „С. да заплати на А. М., с адрес град С., ул. „Г.С.Раковски” № 47 сумата от 450 лева /четиристотин и петдесет лева/ разноси по делото.

ОСЪЖДА П. Г. И., ЕГН *, с адрес: с. Л., ул. „С. да заплати по сметка на Административен съд, С. град сумата от 30 лева /тридесет лева/ държавни такси за образуване на съдебно производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: